

DEN TREDIE

af C. Hostrup.

(1854. Kasino.)

Andantino.

I. *mf* *p* Emmy. P. Heise.

V. 1. Fa - der si - ger: „Sy du skal og søm - me!
V. 2. Mo - der si - ger: „Dannet skal du væ - re!“

cresc.

1. stræb og stræb, det bedste, som du kan!“ skal jeg sy, hvornaar skal jeg da drømme?
2. brin - ger mig af Bøger fast en Skok. O, hvad kan de Bøger vel mig læ - re?

mf

1. Lil - - le Far! nej det gaaer al - drig an.
2. her i Hjer - tet har jeg Tan - ker nok.

mf

V. 3.

Fader vil mig ej en Time skjænke,
Overalt han Travlhed skue vil.
Jeg saa travlt, saa travlt har med at tænke,
Dag og Nat kan ei forslaa dertil.

V. 4.

Moders Ord saamangen Gang mig smærte:
„Sid dog stille! ellers bli'r jeg vred!“
Sidde stille, naar man har et Hjerter —
O, det er en ren Umulighed.

Allegretto.

Bruun.

Nær Majdags lokje. (Falbe.)

II. *mf* *p*

V. 1. I den - ne stil - le Bo - lig, o Elsk - tel var din
V. 2. Du go - de, gam - le Stu - e, som fav - ned hen - de

1. Vug - ge sat; her u - be - rørt og ro - lig din Sjæl sig har op - ladt. Du vok - sed i dens
2. ømt og blidt, jeg tæn - ker, du maa sku - e lidt skjævt til min Vi - sit; thi Skatten, som du

1. mil - de Skjød, og blev saa favr og frisk og sød, og blev min lil - le Skat.
2. vær - ned om, den bli - ver nu min Fj - en - dom, den flyt - ter hjem til mit.

Andante. Fruen.

Mendelssohn. „Ach wie schnell.“

III. *p*
V. 1. O, de Mænd kan sagtens snakke om vor Mangel paa Re - spekt; paa den arme Kø - nes Nakke
V. 2. Daglig mer mig fo - re - kommer de - res Adfærd' raa og søl; Kvinde - hjertets fag - re Blommer

1. læs - se de jo hver en Vægt. Vi skal dem for Modgang skjærme, vi som fød - tes til at sværme. O, de Mænd!
2. tram - pe de med Støv - le - hæl. Ja, vort Væsens fi - ne Traade er og bli - ver dem en Gaade. *f* *espress.* **ff** O, de Mænd!

1. **ff** O, de Mænd! **ff** O, de Mænd, hvor stolt de snakke er en fejg og daarlig Slægt.
2. **ff** O, de Mænd! o, hvor raa de fo - re - kommer en po - e - tisk Kvinde - sjæl! **pp**

IV. Allegro. Alfred. Beaumarchais.

V. 1. En Fætter! en Fætter! det er en prætig Rol - lel Han bruges

Emmy.

til, hvad ikke selv men vil. Man in - tet får sig nær, thi han maa Ly - set hol - de. Men naar han smukt det

Begge.

hær, man faar handobbelt Kjær. En Fætter! en Fætter! det er en prægtig Rollel

V. 2.

EMMY. En Fætter — ALFRED. En Fætter —

EMMY. Kan stundom blive vranten.

ALFRED. Naar uden Skam

Man lægger alt paa ham;

Naar han maa holde Styr

Paa Onklen og paa Tanten,

Mens selv i Skjul man flyr.

EMMY. Ak ja, den stakkels Fyr!

BEGGE. En Fætter! en Fætter maa stundom blive vranten.

V. 3.

EMMY. En Fætter! — ALFRED. En Fætter —

EMMY. Dog altid er elskværdig;

Han lystret flink

Kusinens mindste Vink.

Hun ønsker blot, og han —

ALFRED. Han er paa Timen færdig,

(afsides) Naar ej han slippe kan.

EMMY. Og tro han holder Stand.

BEGGE. En Fætter, en Fætter er altid saa elskværdig.

V. Allegretto. Alfred. Tysk Studentersang.

V. 1. Saa det var den mil - de Luft, og Foraars - blomstens Duft, og Lin - de - træets

friske Skud, og Stor - ken, som Dem trak her - ud? Nej Tak! nej Tak! vi ved nok hvad der trak.

V. 2.

Mon De dristig nægte vil,
 At De har et Ærind til?
 Det nytter ej, jeg ved bestemt,
 En Skjælm De har bag Øret gjemt.
 De ser, De ser,
 Der er ingen Udvej mer.

V. 3.

MØRK. Naa ja da, Herregud!
 Et Ærind drev mig ud.
 Om De har hørt det, skader ej.
 ALFRED. Nej, jeg Dem hjælper lidt paa Vej.
 MØRK. Jeg be'r! ALFRED. Jeg be'r!
 BEGGE. Hvad kan {De } ønske mer?
 {man }

VI. **Audantino.** *p*

Fruen. *p*

V. 1. Da mit Barn og min kjø - re Mand i - vrigt Sa - gen for -
 V. 2. Emmy. O, min Tak jeg kun tol - ker slet, Ord er der - til for

Wennerberg. (Giutarne.)

Dybbel.

1. fæg - te, mon da læn - ger jeg tør og kan min Vel - sig - nel - se næg - te? Ja, min Bedste, stem
 2. mat - te; men naar først I ham kjen - der ret, I min Glæ - de vil fat - te. Ja, vi har os til

Alle.

fz *p*

1. il stem i! saa er he - le det Vravl for - bi; glad er da Emmy, og gla - de vi. Ja,
 2. Maa - let stridt, tag din Dok - tor! det staar dig frit; men husk paa, at det Værk er mit. Det

1. 2. 3. 4.

1. gla - de vil
 2. Værk er dit.

mf *calando.*

V. 3. V. 4

ALFRED. Skjøndt I bryder jer ej en Døjt
 Om min Mening og Tale,
 Maa jeg dog protestere højt
 Mod en saadan Skandale.

DYBBEL. Ja, tag fat nu, hvor før du slap!
 Tugt Rivalen med drøje Rap!
 Se om det hjælper! jeg tror det knap.

ALLE. Jeg tror det knap.

FRUEN. O, mit Barn! fra mit Moderbryst
 Stige Ønsker saa varme:
 Lev lykkelig til senest Høst
 I den Elskedes Arme!

græder. O, men Glæden - den skjøne Pagt
 Rent har mig ud af min Fatning bragt;
 Dog jeg tror, at jeg nok har sagt.

ALLE. Du nok har sagt.

Andante.

Svensk Folkevis. („Jag ser uppå dina ögon.“)

VII.

Fruen. Mørk.

mf *P*

V. 1. Jeg læ-ser i De-res Øj-e, hvad der bor i Sjælens Gjem. Naar
 V. 2. Mørk. Saa slent man af Sor-ger nap-pes, mens man gaar i Stø-vets Baand; det

1. ba-re De det kan døj-e, at jeg ta-ler li-ge-frem. Maa jeg da-nej, det gaar
 2. trø-ster saa rart at klap-pes af en lil-le kjær-lig Haand. Dyb. Ja se nu er De paa

Dybb. Fruen.

1. il-de! Gaa hurt paa som til en Dands! Vi véd det, jeg og Mil-le. Jeg det ser i Øj-ets
 2. Sporet. Fr. Snart De naar den sø-de Løn. Dyb. Naar blot De næv-ner Or-det. Fr. Straks vi til-staa Deres

Mørk.

1. Glans. Jeg her da om en lil-le, kun en gan-ske lil-le - Pom-me-rans.
 2. Bøn. Mør. Til lad! jeg nep-pe tror 'et, for jeg øn-sker mig en lil-le Søn.

dim.

VIII.

Allegro. Dybb. Egen Melodi.

f *P*

V. 1. De To, der først som
 V. 2. Fr. Den Første kom som

1. Bej - le - re kom, dem bry - de vi ej en Dejt os om, de spil - led en yn - ke - lig
2. en U - veirs - sky, og skaf - fed os U - ro fra Morgen - gry og Sorg for vor el - ske - de

1. Rol - le. Den Før - ste bej - led, men fik et Nej, den An - den fik Ja, men han
2. Dat - ter; den An - den gav os end vær - re Stød, han styr - ted os fast i For.

p *cresc.*

1. bej - led ej, den Tre - dje vil vi be - hol - de. Den Tre - dje, ja den Tre - dje vil vi be -
2. tviv - lersens Skjød, den Tre - dje trø - sted os at - ter. Den Tre - dje, ja den Tre - dje trø - sted os

Alle.

1. hol - de.
2. at - ter.

ff *Fine.*

V.3.

ALFRED. Den Første gjorde sig nok Besvær,
Men alt hvad han stred, var han lige nær
Og fik af dem alle paa Hatten.
MØRK. Den Anden ogsaa man Grovheder gav.
BRUN. Ja, begge de venlig tog Stødet af, -
Den Tredje hentede Skatten.
ALLE. Den Tredje, ja den Tredje hentede Skatten.

V.4.

EMMY. Den Tredje kom baade først og sidst,
Og sejrede her (viser paa sig selv)
Og sejrede hist (viser paa de Andre)
Og kuede let hver Fjende.
Gid ham I alle maa synes om,
Men (til Publikum) gid dog især nu for Deres Dom
„Den Tredje“ Bifald man vindel
ALLE. „Den Tredje“ ja, den Tredje „Bifald man vindel